

0524 – 24. mai

Som en hyrde skal han fø sin hjord. Han skal samle lammene med sin arm og bære dem ved sitt bryst. Dem som har lam, skal han lede. Jes 40: 11.

Å, for en trøst når vi er nær ved å fortvile over vårt eget hjertes mørke. Når vi ser hvor kalde og ustadige vi er, og frykter for djevelens grusomme planer, list og pågåenhet. Ser det utrolige mangfold av forvirrende lærdomsvær. Og da kjenner oss utrygge og er redd vi skal rent fortvile og gå fortapt.

Å, for en trøst, når Herren sier at han vil selv være vår hyrde. Tenk for en trøst for en fattig synder, som kjenner sin ynkelige avmakt i alle forhold. At Kristus ser på syndere bare som sauer. Vi betyr ikke mer, vi er bare sauer, som han er den gode hyrden for. Som heller ofrer livet sitt, enn å skulle se at sauene blir borte.

Tenk også for en trøst når en med uro ser på farene som truer andre sjeler i den «lille flokken». Ser hvor mye som forviller sauene. Å, for en trøst det da er at han som har «all makt i himmel og på jord», er hyrden for sauene. Han skal sørge for dem.

Og tenk for en betryggende rettesnor for alle underhyrdene, de «små guttene», som Jesaja kaller dem, som både fra sitt indre og utenfra stadig stilles overfor spørsmålet: «Viser du sauene den rette veien? Behandler du sauene rett?».

Da er dette en veldig trøst å eie den trygge rettesnoren, dette helt avgjørende eksemplet Herren selv gir oss, når han sier: Jeg er den gode hyrden. For denne overhyrden må vi jo alle og enhver virkelig bøye oss. Ham er det vi må rette oss etter. Ellers er vi så visst ingen gode hyrder. «Har noen ikke Kristi Ånd, da hører han ikke ham til».

Det første i det vi nå har for oss, som er verd å stoppe opp for, og som fryder en fattig synder, er at her ser vi at Gud bare regner med oss som sauer. Fortapte og maktesløse sauer. Som umulig selv kan passe seg og vokte seg for ulven, men helt og holdent er avhengig av en hyrde.

Slik har jo også Herren skildret menneskene over alt i Skriften. Og han arbeider uten stans på å bryte ned og ta fra oss de innbilningene som ligger så dypt i all menneskelig natur; at vi skulle selv ha lys og kraft til å hjelpe oss. At vi skulle i alle fall være i stand til å forstå noe, og kunne utrette noe.

Mot denne dype og stadige innbilningen sier Ordet tvert imot: «Fra himmelen skuer Herren ned på menneskenes barn, for å se om det er noen som har forstand, noen som søker Gud. Men de er alle veket av, og alle sammen er ugudelige. Der er ingen som gjør godt, nei, ikke en eneste».

Ja, apostelen sier vi er så ugudelige at «vi er ikke en gang dyktige i oss selv til å tenke ut noe som om det kom fra oss selv». For Gud må virke i oss «både å ville og å virke». En slik udugelighet ligger uttrykt i dette bildet av sauene.

Blant alle dyrene er sauene de mest utsatte, vergeløse og enfoldige. De har ikke tenner til å forsvare seg med mot ulven. I tillegg er de kjent som dyr med svært lite forstand. Og dette har gjort dem til et ordspråk, så et svært lite forstandig menneske lett blir kalt for en sau.

Og slik er vi da, på det åndelige område, alle sammen store dårer. Ellers kloke mennesker er straks de største dårer når det gjelder deres egne sjeler. Og de mest opplyste kristne er alltid fortapt overfor «satans dybder», hvis Herren slipper dem.

Og selv når vi ser klarest hva vi burde gjøre, er vi likevel så avmektige at vi ofte må rope og sukke: «jeg er solgt under synden. Det gode som jeg vil, gjør jeg ikke. Og det onde som jeg ikke vil, det gjør jeg».

Å, bli nå endelig helt klar over dette, du som forvirrer hjertet ditt med spørsmålet om hva du selv kan utrette for å bli frelst!

Du er ikke så betydningsfull. Du er bare en sau! Bøy deg for Herren og bekjenn med David: «Jeg er en villfarene og bortkommen sau. Let opp din tjener!» Bekjenn at du ikke er i stand til å utrette noe som helst, ikke en gang å tenke.

Be om å få alt bare som en gave fra Herren. Hvis han velger å ville gi deg noe, så har du det. Hvis det ikke er han som gir deg, så er alt ditt eget strev forgjeves. Du er bare en svak og forsvarsløs sau.

Men se så videre den usigelige trøsten vi har i at Herren Kristus selv sier at dette er hans forhold til oss; Han er hyrden for sauene.

Og nå er det jo akkurat hyrdens ansvar at han skal ta vare på sauene. Han skal ikke vente at sauene selv skal kunne forsvare seg, selv skal vokte seg for ulven, selv skal seire over den. Nei, det er hyrden som skal gjøre alt dette. Og helt uten hensyn til om sauene fortjener det eller ikke. Det hører med til hyrdens kall.

Og husk nå på at Jesus selv sier: Jeg er den gode hyrden. Da vil han jo jeg skal regne ham for en god hyrde. Og vente av ham akkurat det jeg virkelig kan vente av en god hyrde. Hvem skulle jeg tro på, om ikke Herren selv?